

Roel Goussey in Galerie De Witte Beer (19 maart - 3 april 2011)

Met een feilloze precisie creëert een schilderij van Roel Goussey een eigen wereld. En ook al bestaat de compositie vaak slechts uit sobere kleurvlakken, nooit raak je verstrikt in een hermetisch constructivisme. Zeggingskracht krijgt elk schilderij binnen specifieke condities die er ogenschijnlijk weinig ruimte voor bieden. Maar geldt dat niet voor schoonheid in het algemeen? Binnen dat begrensde gebied sedimenteert het creatieve onderzoeksproject van Roel Goussey in de raaklijn van twee vlakken. Een horizontale lijn als 'verdichting' en tevens de authentieke vertaling van een artistiek denkproces, waarbij kleursensaties, materie-eigenschappen én 'het creatieve gebaar' de

dienst uitmaken. Roel Goussey laat zich daarbij niet tot één medium bepalen. Soms tekent die lijn zich breed en scherp af in een zeefdruk. Een andere keer zie je ze gerasterd en met de rafelige randen van een droge naald. Soms dik aangezet, broeierig of bruisend, het resultaat van een paar doelgerichte verfstreken met een paletmes. Maar telkens opnieuw met een grote ontvankelijkheid voor zowel materie als métier. Misschien mogen we Roel Goussey een minimalist noemen die zich op een beperkt speelveld zo vrij mogelijk tracht te bewegen.

Op het tweede gezicht

Wat de schilderijen zo boeiend maakt, is het heen en weer balanceren tussen abstractie en werkelijkheid. Of zo je wil tussen mystificatie en demystificatie, want onherroepelijk komt telkens opnieuw de referentie aan de zee volop aan bod. De dualiteit van hemel en

aarde lijkt aan het strand op te lossen in een immer ongrijpbare, mysterieuze horizon. En evenmin tastbaar komt er de golfslag tot rust. Soms in een dunne lijn en zacht kabbelend, vaak ook wervelend en turbulent. De tweeledigheid van de schilderijen die Roel Goussey in galerie De Witte Beer toont, wordt –net als aan het strand– niet als tegenstrijdigheid ervaren, maar als een bron van nieuwe mogelijkheden die juist aan die raaklijn voor een permanente dynamiek zorgt. Een schilderij vat die onstandvastigheid heel even. Als troost, in het besef dat alles vloeit en verkruint. Uiteindelijk is het een verhaal dat niet (gemakkelijk) wordt prijsgegeven.

Het aangespoelde

Tot de werkelijkheid verkruint en de brokstukken aanspoelen.

Roels ingrepen op die 'objets trouvés', die gevonden werkelijkheid, zijn weerom minimalistisch. Haast speels raken ze met elkaar vervlochten in wisselende assemblages. Van beeldhouwkunst in de traditionele zin is nauwelijks sprake. Het zijn optelsommen waarin herinnering en fantasie elkaar ontmoeten en die ontstaan op een onnadrukkelijke, ongedwongen wijze. Ze ademen de frisheid van zeelucht en zijn zo intrigerend dat ze je aandacht vasthouden. Hoewel schilderijen en sculpturen los van elkaar ontstaan en een verschillend artistiek project realiseren, creëert hun confrontatie een verrassend poëtisch aureool. De 'bevroren' vitaliteit in de schilderijen lijkt nu brozer naast de verweerde en verwaarloosde bouwstenen van de sculpturen. Twee maal zoekt Roel Goussey in op de vergankelijkheid, zonder ook maar het minste spoor van zwaarmoedigheid.

Hugo De Boom

Roel Goussey, De Zee, 2010.

» *Galerie De Witte Beer*

Witte Beerstraat 7, 8200 Brugge Sint-Andries

www.dewittebeer.be